

[Jørgen Jørgensen (Løjre).]

ved sin kloge og faste holdning i denne sag har skabt baggrunden for den lykkelige tilstand, at alle demokratiske partier her i salen står samlet og enige ved denne lejlighed, og det mener jeg vi har grund til at yde den højtærede statsminister vor anerkendelse for.

På baggrund af det, jeg her har sagt, kan jeg på min gruppes vegne anbefale det forslag til dagsorden, som det ærede medlem hr. Alsing Andersen på de 5 partiers vegne har stillet.

Fuglsang: Da mit partis ordfører ikke er tilstede, vil jeg gerne på partiets vegne gøre nogle bemærkninger om den redegørelse, som her er givet af den højtærede stats- og udenrigsminister.

Jeg vil først takke for redegørelsen og forsåvidt også anerkende stats- og udenrigsministerens indsats i denne sag for at nå frem til en fredelig løsning, men jeg må samtidig på denne baggrund beklage den tilslutning til en brugerorganisation, som, efter hvad jeg kan se, vil virke i den stik modsatte retning. Jeg kan derfor heller ikke anbefale at stemme for den foreslåede dagsorden.

Suezkanalens historie er, som også den højtærede stats- og udenrigsministers redegørelse viser, et typisk billede på et afsnit af imperialismens, af kolonivældets historie, og den redegørelse, som her er givet, kunne forsåvidt krydres med mange andre træk, bl. a. med en omtale af den måde hvorpå England i sin tid sikrede sig sin hidtidige indflydelse over kanalen, noget, som jo i høj grad ville tage styrken af den forlorne forargelse, som vestmagterne i denne tid giver udtryk for. På den anden side er Ægyptens skridt, at nationalisere kanalen, heller ikke noget isoleret træk, men må ses som et led i vore dages frihedsbevægelse, hvorved kolonifolk efter kolonifolk gør ende på deres mangeårige koloniale undertrykkelse og nationale ydmygelse. For mig at se må dette være noget centralt i forhandlingerne om en løsning af dette spørgsmål.

Det tjener ikke noget særligt formål at optage en diskussion om, hvem der har vist sig mest forhandlingsvenlig om en hel række mere eller mindre væsentlige ting. Det, der er det afgørende spørgsmål, må

være: Hvem skal Suezkanalen formelt og reelt tilhøre? Skal det være det Ægypten, som kanalen går igennem, og skal sagen altså afgøres på linie med den engelsk-ægyptiske overenskomst af 1954, der anerkender — som det hedder — Suezkanalen som en integrerende del af Ægypten, eller skal kanalen tilhøre en eller anden udenlandsk faktor, af hvilken art denne end måtte være? Det er herom, striden står, og forsåvidt ikke om, hvorvidt man skal følge Konstantinopelkonventionen af 1888 om at sikre alle fri og stedsevarende brug af kanalen, sådan som det så ofte fremføres. For efter hvad jeg kan se, giver begge parter udtryk for at ville overholde dette med den frie og stedsevarende brug af kanalen, og for mig at se er nogle private aktionærer i London og Paris, selv med et stormagtsapparat i ryggen, absolut ingen større garant end Ægyptens regering eller præsident Nasser, lige så lidt som USAs kontrol med Panamakanalen eller Tyrkiets med Bospusstrædet giver garantier. Dette være sagt, uden at jeg iøvrigt vil blande mig i den fremstilling af samme præsident Nasser, som den danske presse på en for os temmelig uværdig måde i den senere tid har givet danske avislæsere. Det er ikke sådan, at jeg kender noget som helst til Nasser. Jeg ved, at han har forbudt det kommunistiske parti, og det kan jeg ikke lide. Jeg ved også, at han har gennemført en jordreform — hvad jeg hilser med tilfredshed — noget, som England ikke har været i stand til under sit mangeårige overherredømme i Ægypten.

Nationaliseringen af Suezkanalen er jo et led i frigørelsen af Ægypten fra fremmed politisk og økonomisk indflydelse, og ud fra min stilling som socialist, ud fra det socialistiske princip, at folk, der undertrykker andre, heller ikke selv kan være fri, og ud fra mit synspunkt med hensyn til anerkendelse af nationernes selvbestemmelsesret kan jeg kun med sympati hilse de bestræbelser, som den ægyptiske præsident udfolder i denne sag.

Og endelig, uanset hvem der er Ægyptens nuværende ledere, har jeg ingen som helst erfaring for, at private aktionærer i London eller Paris har hverken bedre eller ædlere motiver, end man kan sige Ægyptens ledere har. For mig at se er der intet, som kan